

Még egyszer a Kamaráról

VISSZHANG - LXVII. évfolyam, 13. szám, 2023. március 31.

Horn Gábor rossz pillanatban idézi föl Molnár Lajos orvosdoktor, egykori egészségügyi miniszter emlékét (*Idő előtt meghalunk*, ÉS, 2023/12., márc. 24.). A fölvilágosulatlan diktatúra minapi gaztette, a Magyar Orvosi Kamara köztestület voltától való megfosztása okán teszi ezt. Elképzelhető, Horn Gábor nem emlékszik arra, hogy Molnár doktor (és akkori pártja, az SZDSZ) az orvosi kamarát politikai ellenfelének tekintette – teljes joggal. Ugyanis a Kamara konzervatív (MDF-es) orvosok érdekvédő egyesületeként alakult meg, ellentételezendő a szocializmusból maradt egészségügyi dolgozók (ma is létező) szakszervezetét. A konzervatív elvek vallása sem a vezetők, sem a tagság esetében nem volt hamis, őszinte volt. Nincs ezzel semmi baj, illetve egy baj azért van: a konzervatívok haladásellenesek. Pontosabban a visszafelé haladás hívei. Innen eredtek Molnár miniszter és a Kamara vitái, majd ellentéte. Az MSZP-SZDSZ-kormány 2006-os döntése, amely a kötelező tagság eltörlésével megszüntette a Kamara köztestületi jogállását, azt a célt szolgálta, hogy kisebb ellenállással lehessen majd véghez vinni a tervezett reformokat. Ez rossz döntésnek bizonyult, hiszen a Kamarát sokkal könnyebb lett volna a reformok számára megnyerni, mint legyőzni a hatalom minden eszközzel és bármi áron történő megszerzésére törekvő Fideszt, amely a vizitdíjellenes népszavazással jutott első kétharmadához 2010-ben. Orbán 2011-ben – akkori érdekeinek megfelelően – ismét kötelezővé téve a tagságot, visszaállította a köztestületi jogállást. Abban bízott, hogy épülő új korporatív társadalmának egyik hűséges kiszolgáló korporációja lesz. És lett. Az orbáni felvilágosulatlan önkényuralom erodálódásának első jeleként a Kamara leváltotta fideszes elnökét, helyét átadva egy joviális, pártelkötelezettséggel kevésbé vádolható csapatnak. Jelentős bizalom volt irántuk, azonban hamar kiderült, hogy az orvosi fizetések emelésének követelésén (és a paraszolvencia írmagjainak máglyára küldésén) kívül nincs programjuk. Az, hogy a feladatukkal sincsenek tisztában, a COVID-járvány első perceitől nyilvánvaló volt. Akkor már nem volt minisztérium, nem volt sem közegészségügy, sem járványügy, sem működőképes ellátórendszer. Ez még az előző (fideszes) Kamara rovására írható, de az már a jelenlegiek bűne, hogy elfogadták az egyetlen szakember nélkül megalakított mindenható Törzs létrehozását. Ez vezetett oda, hogy a legtöbb pénz kidobásával, az egészségügyi megfeszített munkájával a legtöbb halottat állította elő a „magyar egészségügy”. Az égbekiáltó stációkat, amelyeket a Kamarának meg kellett volna akadályoznia, csak felsorolom: harmincezer magatehetetlen beteg ember hazadeportálása a gyógyintézetéből (ezt az „intézkedést” nem tudom nyomdaképes szavakkal minősíteni). Tizenhatezer használhatatlan lélegeztetőgép beszerzése, miközben egy tanuló nővér is tudja, hogy az országban nincs ezer szakember, aki lélegeztetőgépet tud kezelni. Az egész ország tudta és mondta, hogy – ilyen körülmények között – aki gépre kerül, az meghal. Csak a Kamara nem tudta. És az „oltások”: az európai és magyar használati engedély nélküli pancsolmányok beadatása milliónak. Kuruzslás mesterfokon, meg sem számlált áldozatokkal!

Elmúlt a járvány, a fideszes exkavátor tovább ekézi az egészségügy maradványát. A Kamara azt hitte, hogy a hála – Pozsgai véleményét figyelmen kívül hagyva – mégiscsak politikai kategória. Azt hitte, kritizálhatja a hatalmat.

Nem hiszem, hogy a (nekem is) megfelelő következtetést a Kamara vezetése levonja. Ennek ellenére az első napon beléptem (visszaléptem? tag maradtam?). A remény hal meg utoljára. Mindenesetre kitűnő az alkalom, hogy a MOK megszabaduljon a pártpolitikától, és kizárólag az orvosi szakma érdekvédője legyen. Jelentsen rangot a kamarai tagság. Biztosítékot a hozzánk fordulóknak, hogy mi nem vagyunk kóklerek.

(A szerző sebész szakorvos, a Magyar Orvosi Kamara tagja)

